

И не само това. Водоносачитѣ почти никога не се връщали праздни. Тѣ вдигали раненитѣ и ги отнасяли на превързочнитѣ пунктове.

А боятъ на 11 августъ, решителниятъ день, продължава. Сюлейманъ-паша праща все нови и нови *табори* войска, които налитатъ отъ вси страни.

Силитѣ на защитницитѣ се изчерпватъ, стрелбата рѣдѣе и най-последѣ млѣква. Генералъ Столѣтовъ, началникътъ на опълчението, дълго и тревожно наблюдава съ бинокъла си шосето за Габрово. И най-последѣ радостно извиква: „Слава Богу“, сваля той шапка и се кръсти, „помощъ иде!“ Руски конници носятъ на седлата на конетѣ си по двама пѣхотински войници, оставятъ ги на позицията и бързо се връщатъ за други.

Защитницитѣ на Шипка се ободряватъ. Гръмко „ура“ се разнася по цѣлата позиция и заглушава виковетѣ на турцитѣ, които сж били вече до самитѣ окопи: още едно нападение, и върхътъ Св. Никола щѣлъ да бжде въ тѣхни рѣце.

Неприятелътъ трепва. Шипка е спасена. Спечелена е вече и свободата на България.

Помощта непрекъснато иде. Редоветѣ на борцитѣ се засилватъ. Бързо се разнасятъ патрони по позициитѣ. Турцитѣ сж отбити.

12 августъ. Сражението е подновено още по-ожесточено. Но сега защитата е засилена съ още два руски полка. Победата е спечелена напълно.

Цѣли четири денонощия непрекъснатата борба за защита на Шипка. Цѣли четири денонощия нечовѣшки страдания и усилия — да се спратъ неброенитѣ пълчища на Сюлейманъ-паша. Цѣли четири денонощия опълченцитѣ сж били обхванати отъ една мисль: да задържатъ Шипка и да отбиятъ турцитѣ. Пропустнатъ ли ги презъ Балкана, никой не би ги удържалъ — тѣ щѣха да се отзоватъ къмъ Плѣвень, и рускитѣ войски трѣбваше да отстъпятъ. Войната, може би, щѣше да бжде загубена.

— Славни братушки! Юнашки се биха. Благодарение на тѣхъ и на Орловския полкъ Шипка бѣше одържана! — казватъ рускитѣ офицери и войници за